

De bijna schertsende phrase berouwde Blank onmiddellijk. Veel beter ware 't geweest, indien hij nu, zonder omwegen, op ernstigen toon haar al, wat hem op het hart lag, duidelijk had gemaakt.

Dat hij dit maar niet van zich verkrijgen kon!

Emma was in geen stemming om genoeg te nemen met een aardigheid.

Zij hield het hoofd weer zoo hoog opgericht, dat de spitse neus uitdagend vooruitstak. Een strakke, stalen blik schoot uit het lichtende blauwgrijs van haar zwart omwimperde oogen; van tijd tot tijd trilden haar neusvleugels en rusteloos streken de fijne vingers over de plooien van haar servet. Een paar seconden lang bleef haar volgende vraag uit; toen klonk ze bijna plechtig van bedwongen hartstochtelijkheid.

„Willem waarom behandel je me nog altijd als een kind?”

Geheel verbouwereerd keek hij haar aan; maar wist niet wat te zeggen.

„Als een kind ik? Hoe waarom ik vat niet, wat je bezielt.”

Zij beet zich op de lippen. Het was duidelijk, dat zijn hakkelend antwoord haar ergerde en misschien prikkelen zou tot een onvoorzichtigheid.

„Denk je dan, dat ik niet begrijp, waarvoor je in den Helder bent geweest?”

Blank herinnerde zich niet Emma's oogen ooit zoo te hebben zien glanzen; maar die zichtbare opwindung werkte op hem bedarend.

„Lieve kind, 't is duidelijk, dat je volstrekt niet op de hoogte bent van 't geen ik met Siria heb besproken.”

Met zenuwachtig bevende handen haalde zij een brief uit haar zak en wierp hem dien toe.

„Zeg 't me dan; maar houd me niet voor dom genoeg om aan te nemen, dat hij dit uit eigen beweging geschreven heeft.”

Blank begreep er niets van. Wederom blikte hij even in de fonkelende kijkers, haalde daarna zijn schouders op, vouwde den brief zwijgend open en las.

De eerste zinnen behelsden een dankbetuiging voor Emma's vriendelijke invitatie, met toespelingen op vorige briefjes van soortgelijken inhoud, die hem altijd zoo bijzonder welkom waren geweest. Dan volgde, dat hij tot zijn groot leedwezen de uitnoodiging niet kon aannemen.

De referendaris slaakte een kreet van slecht verkapt blijde verbazing.

„Wist je daar niets van?”

„Ik verzeker je, kind, dat ik hem gisteren zoo sterk heb aangemoedigd om te komen, als mij maar eenigszins mogelijk was. Ik dacht niet beter, of wij hadden 't vast afgesproken.”

Emma wist niet wat te gelooven; alleen een verwonderd „wat” ontglipte aan haar mond. Het trillen van de neusvleugels verminderde; maar haar vorschende blik bleef mistrouwend op Blank gevestigd.

Deze las verder.

„Ik heb mij zelve met veel moeite tot een flink besluit gedwongen, waarvan thans niemand mij meer af zal brengen. Noch van mijn vele kennissen, noch van mijn weinige vrienden wil ik afscheid nemen. Zoo'n reeks laatste handdrukken van de eersten zou al te leelijk krassen op de snaren